

[Henry Christensen.]

formuleringen. Det ærede medlem hr. Niels Andersen og andre har sagt, at det afgørende i sagen er, at der foreligger denne indstilling fra statsadvokaten og rigsadvokaten; de mener, at der ikke er grundlag for at rejse tiltale. Jeg gad vidst, om det kunne føre til den ændring af vor rigsretslov, at vi ganske roligt deri kan skrive, at der skal være rigsretssag, når rigsadvokaten mener det, og ellers ikke. Jeg tror, det ærede medlem må blive opmærksom på, at det i spørgsmålet om en vurdering af de parlamentariske forpligtelser, en minister har, må dreje sig om, hvorvidt han i opfyldelsen af disse pligter optræder forsømmeligt eller ej. Det er af den grund, at forfatningen har overladt til folketinget at anlægge sin selvstændige vurdering af, hvorvidt de pågældende ting falder ind under en lovbestemmelse eller ej. Jeg tror, det ærede medlem gør fejl i at se ganske bort herfra.

Sådan som dagsordensforslaget er formuleret, og sådan som det ærede medlem fru Edel Saunte udtalte sig i sine sidste bemærkninger, må jeg forstå, at det ærede medlem anlægger en meget snæver fortolkning af, hvad der skal lægges i forslaget til dagsorden. Det ærede medlem forklarer, at det, der må beklages, er alene det, som Kjærboel selv har sagt: at han vidste, der var visse vanskeligheder. Jeg har henvist til og skal gerne gentage det, at der står i dommerudvalgets anden beretning, at der nu foreligger et væsentligt indicium for, at minister Kjærboel mandag morgen er blevet gjort bekendt med i hvert fald hovedindholdet af erklæringen af 8. marts 1957 og har fundet den utilfredsstillende. Det ærede medlem fru Edel Saunte harcelerede meget over, at det ikke var tilstrækkeligt præciseret, at det var hovedindholdet, hvormed han var blevet gjort bekendt. Det afgørende er selvfølgelig, at Kjærboel kendte hovedindholdet. Hovedindholdet, det må vel gå på det, som kaptajnerne gjorde dengang, nemlig at de fremsatte en advarende udtalelse mod vintersejlad med fuldt passager-tal. Det må vel også efter det ærede medlems opfattelse være hovedindholdet, og det var det, det høje ting ikke fik noget som helst at vide om. Hvis vi nu lægger det ærede medlem fru Edel Sauntes formodning til grund, bliver det endnu mere forsømme-

ligt, at minister Kjærboel ikke gjorde sig den ulejlighed at få at vide, hvordan erklæringen så ud; det var da det mindste, en minister kunne gøre; når han over for det centrale i spørgsmålet får at vide, at hovedindholdet er sådan, må han have pligt til at gøre det. Jeg lægger netop det ærede medlem fru Edel Sauntes egen formodning til grund, når jeg siger, at så må det høje ting statuere, at en minister har pligt til at skaffe sig fuld viden om det, som de sagskyndige siger er en relevant side af sagen.

Jeg formoder stadig væk, at grunden til, at ministeren ikke skaffede sig den fornødne viden, var, at han ikke ønskede det. Han ønskede det ikke, fordi det ikke skulle komme frem i det høje ting, og det var, fordi han ikke ønskede, der skulle skabes tvivl om, hvorvidt det var fornuftigt, at han fik bygget dette nye statsskib. Jeg formoder, at det var grunden, og det ærede medlem ved, at det er det, der ligger bag ved kravet om rigsretssag. Jeg vil i hvert fald gerne henstille til de ærede medlemmer af tinget, at man ikke afviser det fremsatte forslag til folketingsbeslutning, sådan som man indtil nu har gjort det.

Jeg mener, at forslaget til dagsorden er uklart i henseende til, hvad der egentlig, når det kommer til stykket, skal lægges i det. Går man efter det ærede medlem fru Edel Sauntes fortolkning, indsnævres det i forhold til, hvad selv dommerudvalget har ment at måtte anføre. Det kan ikke være rigtigt af det høje ting at gøre det. Jeg synes også, at ærede medlemmer ikke burde stemme for dagsordensforslaget, sådan som det er formuleret. Jeg synes virkelig, at man, når en stor gruppe i tinget har fremsat et forslag til folketingsbeslutning, burde lade dette komme direkte til afstemning.

Har man for øvrigt tænkt på dette: hvordan forholder det sig overhovedet, hvis man nu vedtager første del af dagsordensforslaget og forkaster anden del af det? Hvordan er vi så stillet i det høje ting? Hvad gør vi så? Skal vi så have forkastet det forslag til beslutning, venstre og det konservative folkeparti har fremsat, og derefter stemme om det, efter at det er forkastet i et dagsordensforslag? Eller hvad har man tænkt sig? Er den sag, vi her behandler, afgjort ved, at man vedtager dags-